

DA KOM JESUS OG KALTE PÅ DEM

Johannes det 11. kapittelet og begynner med det 18. verset, jeg ønsker å lese det.

Betania lå like ved Jerusalem, omtrent femten stadier unna.

Mange av jødene var kommet til Marta og Maria, for å trøste dem i sorgen over deres bror.

Med det samme Marta hørte at Jesus kom, gikk hun ham i møte. Men Maria satt igjen i huset.

Marta sa da til Jesus: Herre, hvis du hadde vært her, hadde ikke min bror vært død.

Men også nå vet jeg at alt det Du vil be Gud . . . , vil Gud gi deg.

Jesus sier til henne: Din bror skal stå opp igjen.

Marta sier til Ham: Jeg vet at han skal stå opp igjen i oppstandelsen på den siste dag.

Jesus sa til henne: Jeg er oppstandelsen og liv . . . Den som tror på meg, skal leve selv om han dør.

Og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø. Tror du dette?

Hun sa til Ham: Ja, Herre, jeg tror at du er Kristus, Guds Sønn, han som kommer til verden. (Og legg merke til dette!)

Da, hun hadde sagt dette, gikk hun bort og kalte i all stillhet på sin søster Maria og sa: Mesteren er her og kaller på deg.

² La oss be. Himmelske Far, bekreft disse Ord til våre hjerter i kveld, idet vi venter på Deg nå. Ditt Ord, Din tjener og teksten er alt sammen overgitt til Deg i Jesu Kristi Navn. Amen.

Vær så god og sitt.

³ Min hensikt med å være her er å prøve å hjelpe Guds folk. Ikke så mye det å be og legge hender på de syke, men at de kan gjenkjenne Jesus Kristus i vår midte, Guds Sønn i vår midte. Vi taler i kveld over dette emnet: *Da kom Jesus og kalte på dem.*

⁴ Nå, på denne tiden som vi snakker om, var det en veldig trist tid. Hvis dere noen gang leste historien til vår Herres liv, finner vi ut at Han var en veldig god venn av denne gutten, Lasarus. Han var . . . Etter å ha dratt fra Josef, eller, Han hadde dratt og kom for å bo sammen med Marta, Maria og Lasarus. Og de var veldig gode venner. De hadde . . . Han var som en pastor for dem, en—en virkelig Venn. Og laget små ting Han kunne bruke, en kappe til

å ha på seg, tror jeg at de hevder, og den var vevd helt igjennom uten en søm. Og så hadde de gjort ting for Ham, fordi de trodde på Ham. Det var de—de hadde trodd og hadde sett dette. De hadde forlatt menigheten og så videre, for å følge Ham. Og det var en stor ting på den tiden, hvor til og med straffen for det kunne være død, å—å gå bort fra den.

⁵ Men Jesus, denne karen som gikk omkring, slik de hevdet, som river opp deres menigheter, og sier onde ting om deres prest og—og så videre, Han hadde—Han hadde gjort en stor urett mot dem, tenkte de. Og—og til og med det å bekjenne Ham ville ført til—til å bli satt på utsiden av synagogene. Og så, hvis du var utstøtt fra menigheten, da—da trodde du ikke—ikke at det var noen mulighet for gjenløsning. Hvis du ikke tilhørte en av deres sekter, slik som fariseere, sadduseere eller slike, der var ingen gjenløsning hvis du var på utsiden av dette. Og hvis de hadde retten, nøklene, og de kunne bare sparke deg ut hvis de ønsket det. Det var deres eget utsagn. Ikke å undres at Jesus sa: “Dere, ved deres tradisjoner, har gjort Guds Ord virkningsløst.” Ser dere?

⁶ Og nå blir det gjentatt igjen, fordi vi vet alle at historien gjentar seg selv stadig vekk. Og det er—det er trist å si, men den var profetert til å gjenta seg, og den har gjort det igjen.

Vi finner at Jesus ikke var vel ansett.

⁷ Mange ganger ønsker folk å dømme mannen som ikke er enig med dem. Vi skal ikke gjøre det. Vi kan være uenige med hverandre, samtidig være vennlige. Hvis jeg ikke kunne være uenig med en mann og fremdeles elske ham og be for ham, og være uenig med ham . . . med ham på grunnlag av Skriften, og en bedre innsikt, da vil jeg ikke si noe til ham. Jeg ønsker alltid å være uenig med ham, vennskapelig, fordi jeg elsker ham, og jeg—jeg ønsker sannelig ikke at han går fortapt. Og han skulle gjøre det samme med meg, vi ønsker ikke å være fortapt. Og vi må basere våre tanker på hva Ordet sier. La Ordet være sant. Ikke vår trosbekjennelse eller våre tanker, men hva Han sier, ingen privat tolkning, bare hva Ordet sier.

⁸ Forleden kveld gjorde jeg noe, og det virket nesten vanhellig, jeg tror det var på en forkynnerfrokost her en morgen. Jeg satte Jesus på en prøve. Jeg sa: “Akkurat slik de gjorde da, slik gjør de det i dag.” Kanskje det ville være godt om jeg gjentar det bare for et øyeblikk, hvis vi har tid. Nå, jeg sa, i dag finner vi ut at . . .

⁹ I Luthers reformasjon, han, på den tiden, han sa at de rettferdige skal leve ved tro. “Det mennesket som tror han, har fått det.” Men vi fant ut at mange av dem sa at de trodde, og hadde det ikke.

¹⁰ I John Wesleys dager, hvis de fikk den andre velsignelsen, kalte de det, helliggjørelse, fullkommen helliggjørelse, de ble

glade og ropte. “Alle som ropte, hadde det.” Men de fant ut at de ikke hadde det. Mange av dem ropte, og hadde det ikke.

¹¹ På pinsevennenes tid sa de: “Nå er restaureringen av gavene kommet, Åndens dåp. Den som taler i tunger har fått det.” Vi finner ut at mange talte med tunger og hadde det ikke.

¹² Så de sier: “Vel, Åndens frukt, det er hva det er.” Åh, nei, ikke Åndens frukt. Christian Science har det, hvor nesten ingen . . . Kjærlighet er Åndens frukt. Da, og de har mer kjærlighet enn noen, og forneker Jesu Kristi Guddom; kaller Ham bare en profet, bare en vanlig mann. Forstår dere? Så det er ikke det.

¹³ La meg bare bestride dette for et øyeblikk. La oss ta Jesus for retten. Og må Gud tilgi meg for denne uttalelsen fra plattformen, men jeg skal være imot Ham for et øyeblikk, bare for å bringe dere til Lys. Skjønner?

¹⁴ “Nå, jeg har fått dere folk hit i kveld; jeg taler til dere. Jeg . . .” (Det var tilbake der i en annen tid når Jesus fra Nasaret var på jorden.) “Jeg kommer til dere for å argumentere med dere imot denne karen, Jesus fra Nasaret. Nå, vi vet alle at Gud er kjærlighet. Bibelen sier at Han er. Ja vel, og kjærligheten, Ånden er utholdenhet, vennlighet, tålmodighet, ydmykhet og så videre, og kjærlighet. Nå, jeg sier, jeg ønsker å spørre dere om noe. Vi skal ta hva—hva vi vet, en kristen.

¹⁵ “Se på denne gamle presten dere har. Hans tipp-tipp-oldefar var en prest. Han måtte være født i denne ætten av levitter for å bli en prest. Vi finner ut nå at han ikke har en ung manns liv slik som resten av dere hadde. Hva gjør han? Han ofrer seg selv, han er der oppe for å å studere Ordet, Guds Ord. Han går gjennom det, dag og natt, dag og natt, må kjenne til å kjenne enhver bokstav av det, hvert ord fra skriftrullen. Han er nødt til å kjenne det fra hjertet. Han—han, dette er noe han bare må vite.

¹⁶ “Og så, foruten dette, da din far og mor ble gift, hvem forenet dem sammen som ektemann og hustru? Din gudfryktige gamle prest. Hvem var det som kom til din far da han var i behov og hadde blitt skyldig noen penger på sin bondegård, så pantelånerne var i ferd med å ta den? Hvem sto sammen med ham? Din vennlige gamle prest. Hvem sto ved siden av din mor i rommet der da hun fødte deg? Din vennlige gamle prest. Hvem kommer til deg når du er syk og trengende? Din vennlige gamle prest. Hvem var det som velsignet deg og overga deg til Gud, og omskar deg den åttende dagen? Din vennlige gamle prest. Da din far og mor var i ferd med å skilles, hvem brakte dem sammen igjen, holdt dem sammen? Din vennlige gamle prest. Når det er problemer i nabolaget, hvem tar seg av det? Din vennlige gamle prest. Ja visst.

¹⁷ “Nå, denne snille gamle presten vet at Bibelen sa at Gud krever et lam som et offer. Mange av dere menn er forretningsmenn, så dere aler ikke opp sauer, men Gud krever

en sau. De laget noen båser der oppe, de solgte sine sauer slik at forretningsmennene kunne dra opp og kjøpe det, og tilbyr et offer for sin sjel, slik som Gud krever.

18 “Hva gjorde denne unge karen, kalt Jesus? Hvor kom han fra? Sa han var født i en jomfrufødsel. Hvem i all verden har hørt om noe slikt tullprat? Vi vet at hans mor hadde ham, før hun og Josef var født, eller hun og Josef var gift, ble han født. Vi finner ut nå, at han har et—han har et dårlig navn til å begynne med.

19 “Hvilket medlemskort har han? Hvis han var en gudfryktig mann, hvilken gruppe var han forenet med? Når din prest studerte, studerte, studerte, studerte, for å kjenne til dette Ordet; her kommer denne rundt, river ned hva han har bygget opp. Ville du kalle det ‘Gud’? Så visst ikke.

20 “Nå, her om dagen, når din prest hadde gjort i stand denne plassen der oppe, . . . og til hvor du kunne kjøpe offeret, hva gjorde denne unge karen? Vennlighet? Han pisket, satte sammen noe tau, noe lin og lær, og så utover på folket, med harme, sparket over ende disse bordene, og pisket dem ut derfra. Og du kaller det Åndens frukter, å se på dem med harme? Og se, frata mannen hans anledning til å tilbe Jehova! Forretningsmannen ønsker å tilbe Ham; han aler ikke opp lam, og han dro dit for å kjøpe det. Og Han sendte det over ende og sparket dem, og jaget dem ut.”

21 Hvem har Åndens frukt der? Um-hum. Ser dere? Der har dere det. Ser dere, ikke Åndens frukt, ikke å tale i tunger, ikke å rope.

22 Du sier: “Da, broder Branham, hva er beviset? Hva er beviset?” Stadfestelsen av Ordet for tiden.

23 De hadde Bibelen. Han var nøyaktig hva Jehova sa ville skje. Det trenger ikke noen tolkning. Det ble tolket der. Der var dine prester, der var alt som de hadde, og alt sammen ellers bare så rutinemessig og alt mulig, men likevel feilet de å se Ordet. Og Han fikk det Ordet til å leve Seg ut for den tidsalderen. Det er beviset for den tidsalderen.

24 Luther hadde beviset for sin tidsalder, Wesley for sin tidsalder, pinsevenner for sin tidsalder, men vi er i en annen tidsalder. Disse tingene er bra. Men slik som babyen har fått en finger, et øye, en nese, men etter en stund er han nødt til å bli et menneske. Den er nødt til å bli et—et fullt utviklet barn, deretter bli født, ha en sjel, legeme, ånd, som kan bevege seg rundt.

25 Nå finner vi ut at alt dette, Jesus hadde erklært, og bare noen få, bare disse som Han hadde ordinert til Liv, så Ham. Ikke store folkemengder; Hans folkemengder kunne ikke være som Kaifas folkemengder. Vel, Kaifas kunne ha kalt hele nasjonen sammen. Jesus kalte bare noen få sammen. Ikke mange kjente Ham. Tusener på tusener, da Han kom på jorden, Han vandret på denne jord, og de visste ikke en gang at Han var her.

26 Slik vil det bli igjen! Han vil komme til disse som er kalt til Liv. Han vet hvem som er kalt til Liv. Og Han vil ikke. . . Det er Hans sak å ta seg av det.

27 Nå, vi legger merke til at da kommer de ut av kirken, og de hadde trodd Ham. Alt det som Ordet hadde sagt om Ham, der var Han.

28 Og en dag forlot Han deres hjem. Jeg ønsker å tale over tre ting: Jesus hadde dratt; død hadde kommet; og alt håp var borte. Jeg ønsker å tale over disse tre ting i noen få minutter.

29 Jesus hadde dratt. Og når Han dro, kommer problemer inn. Nå, når Han forlater deg, eller ditt hjem der hvor du bor, er problemer på vei. Satan har fått en åpen dør når Jesus drar.

30 Han hadde gått, og—og så snart Han gjorde det, da kom døden inn. Så når Jesus går ut, kommer døden inn. Å være adskilt fra Ham er død, så død kommer inn når Jesus gikk ut.

31 Og døden hadde begynt å dvele ved Lasarus. Og så, Han som de trodde på og elsket, de hadde sendt bud til Ham for å komme og be for Lasarus, fordi de hadde betraktet Ham og visste at Han kjente Gud at, “Hva som helst, Gud. . .” Marta uttrykte det tilbake der: “Hva som helst som du sier til Gud nå, det vil Gud gjøre.” Hun gjenkjente at Han og Gud var Én. Han var Ordet for tiden, så hun gjenkjente det. Og hun visste at om hun bare kunne komme i kontakt med Ham, men Han var borte, og de kunne ikke få tak i Ham. Så de sendte bud på Ham, og i stedet for at Han kommer, fortsatte Han videre. Og så sendte de bud igjen, og i stedet for at Han kommer, fortsatte Han videre.

32 Noen ganger undrer vi på hvorfor disse tingene skjer, men sier ikke Skriften at: “Alle ting virker sammen til det gode for dem som elsker Gud”? Han vet hva Han gjør. Hvis Han er forsinket, det er helt i orden. Han vet hva Han gjør. Det var en hensikt.

33 Vi finner ut at Han sa i Johannes 5,19: “Sannelig, sannelig sier Jeg dere: Sønnen kan ikke gjøre noe av Seg Selv, men bare det Han ser Faderen gjøre.”

34 Faderen hadde fortalt Ham å gå bort, og å være borte i så mange dager. Etter at dagene var fullført, da sa Han det som Han fortalte da, at: “Vår venn Lasarus sover.”

Og han sa: “Ja vel, han blir bra.”

35 Han sa: “Han er død. Og for deres skyld er Jeg glad Jeg ikke var der.” For de ville ha prøvd å få Ham til å gå til ham, for å helbrede ham eller fortelle hva som måtte bli gjort. Men Han visste hva som måtte bli gjort, så Han hadde gjort helt nøyaktig hva Han var ordinert til å gjøre: holde seg borte. Hvis dere legger merke til Ham ved graven når Han kommer tilbake der. Han uttrykte dette når Han kom tilbake og fant dette hjemmet.

36 Alt håp var ute. Lasarus hadde dødd. Hver time, fortsatte de å tenke: "Han kan komme på scenen. Han kan komme på scenen. Han kan komme tilbake." Til slutt døde han, pusten forlot ham.

37 De gikk ut, balsamerte ham, tok blodet fra hans legeme, pakket ham inn i lintøy, aroma og balsamerte ham og la ham inn i graven, satte en stein over graven, som var deres skikk av å begrave i de dager. Et hull i bakken, kanskje bare i fjellet, og legger en stein over toppen, det var deres skikk.

38 Første dag passerte, andre dag passerte, tredje dag passerte, fjerde dag passerte, mannen var allerede i ferd med å råtne i graven. Hans nese hadde sannsynligvis falt inn. Det, jeg tror det er den første tingen som faller inn, nesen. Og han var allerede råtten. Hans—Hans kjød hadde gått tilbake til støvet på jorden, eller går tilbake. Hans sjel var firedagers reise på et eller annet sted, fra ham.

39 Alt håp om noensinne å se ham igjen, var borte. Og så, da alt håp var borte. . . De hadde ventet, "kanskje hvis Han vil komme den første dagen, andre dagen!" Nei. Så døde han og Han hadde ikke kommet. Da begynner desperasjonen.

40 Etter en stund var det noen som må ha fortalt henne: "Mesteren er utenfor." Her går Marta nedover gaten!

41 Jesus kom i den mørke time da ethvert håp var borte. Det er vanligvis da Han kommer. Ser dere? Han kommer akkurat på den mørkeste tiden, da kommer Jesus til syne på scenen.

42 Se nå, Han kom og kalte på Marta. Hans Tilstedeværelse brakte nytt håp. Uansett om gutten var død, likevel bringer Hans Nærvær nytt håp.

43 Du kan kanskje sitte her i kveld, min venn, hvor legene har gitt deg opp med kreft, hjerteproblem. Kanskje i en stol, forkrøplet, hele vitenskapen har sagt det ikke er noe håp for deg; oppsamlingen av kalsium har—har bundet dine—dine—dine ben, så du kan ikke bøye dem noe mer. Eller ditt—ditt hjerte er så dårlig, legen sier at du kan dø hvert minutt. Åh, og store grupper av mennesker med kreft og tuberkulose, kan være det siste håpet du har, og det synes som at legen har sendt deg bort. Men å være i Nærværet og gjenkjennelse av Jesu Kristi Nærvær, bringer håp igjen.

44 Noen kan til og med nevne det til deg. Kanskje du aldri har hørt om det før, men la noen si: "Jeg vet hvor det er en menighet, de tror på Gud og de ber for de syke", raskt (Nå, du er rede til å dø. Skjønner?), nytt håp kommer frem. Det gjør alltid det. I denne mørke time, det er vanligvis da noen sier noe om det, forteller deg om Jesus. Hans Tilstedeværelse brakte nytt håp.

45 Måtte det gjøre den samme tingen i kveld, slik som det gjorde forleden kveld. Når vi ser dette stadfestede Ordet, hinsides enhver skygge av tvil, det er blitt manifestert og bevist at *denne*

Jesus, som levde for nitten hundre år siden, som døde på Golgata, oppstod på den tredje dagen, og viste Seg for disse disiplene og åpnet deres øyne, og ga dette løftet for tiden, er rett her i kveld i vår tilstedeværelse nå, det er nødt til å bringe håp til mennesker. Nye håp lyser opp.

46 Kanskje noen sa: “Menigheten har vært litt tørr en stund. Vi har ikke hatt noe godt friskt vann på—på—på noen få måneder. Vi har ikke hatt noen vekkelse. Ser ut som alle er så stillestående eller et eller annet. Vi bare går til menigheten og synger en hymne, og—og hører noen få budskap og går tilbake.” Men plutselig, da, når vi begynner å bli tørre, da kommer Jesus på scenen, fornyer oss, bringer noe nytt til oss. Han er alltid der for å gjøre dette. Nytt håp kommer når—når Jesus kommer inn. Hans Nærvær bringer nytt håp.

47 Hun visste at Han var dette manifesterte Guds Ord. Hun hadde sett denne tidsalderen. Eller, om hun ikke ville, hadde hun fremdeles vært Ortodoks. Hun ville fortsatt ha tilhørt menigheten. Men hun hadde sett dette lovede Ordet. Hun hadde sett dette lovede Ordet manifestert av Ham, og hun visste at Han var dette levende Ordet. Og når hun hørte om det, brydde hun seg ikke om hvor mange som kritiserte henne, og hva ellers, hun tok avgårde til Ham bare så iherdig som hun kunne gå. Ser dere? Hun visste at Han var dette manifesterte Ordet.

48 Uten tvil hadde hun lest om historien til Elias i hans dager. Nå, han var Guds manifesterte Ord på den dagen. Han var en profet, og Herrens Ord kommer til profeten. Og det var en kvinne der inne som hadde en liten baby som var blitt gitt til henne ved en velsignelse som profeten hadde velsignet henne med, og hun hadde barnet.

49 En dag, omkring klokken elleve, må han ha hatt et solstikk. Han var ute på åkeren sammen med sin far, Bibelen sa ikke at det var, sa det var solstikk, men han begynner å rope: “Hodet mitt! Hodet mitt!” omkring klokken elleve på dagen. Og han hadde en tjener, faren hadde, til å ta ham til huset. Han lå på sin mors fang inntil omkring middag, ble sykere og sykere, og døde til slutt.

50 Og nå, i stedet for å gå inn i fortvilelse, . . . alle naboene kommer inn skrikende og holder på, men denne stødige moren, hennes baby var død, hun tok den opp til det lille rommet som hun hadde tilveiebrakt til profeten, og la ham på hans seng, slik som *det*. Så sa hun til tjeneren: “Sal meg et muldyr, og du rir rake veien, og ikke stopp uten at jeg gir deg beskjed.” Åh du! Der er det!

51 Vi har ikke tid til å diskutere og krangle. Dette er forbi den tiden. La oss gå videre. Vi er nødt til å komme dit. Vi har et behov.

52 Og så sa han: “Gå du framover, og ikke slakk av i ridningen din med mindre jeg gir deg befaling.” Og de kjørte til de kom til Elias.

53 Elias, som er en Guds mann, ikke slik som Kristus; Kristus visste alle ting, fordi Han var Gud. Elias var en porsjon av Gud. Det var Kristus i Elias. Og det var budskapet for tiden, for Herrens Ord for den tiden var sammen med den profeten.

54 Jesus var fyllden av alle disse profetene, hver eneste av dem bare manifesterte Ham. Det er det hele. Hele veien fra Josef, fra tretti sølvstykker, over alt, han—han portretterte Kristus. Det gjorde også Moses!

55 David som satt som en forkastet konge på høyden, gråt fordi han var forkastet. Åtte hundre år etter det satt Davids Sønn på en høyde. Det var Kristi Ånd i David der. Og Han . . . Du! Han var både Davids Rotskudd og Ætt. Og slik satt Han oppe på høyden, gråtende som en forkastet Konge: “Jerusalem, Jerusalem, hvor ofte jeg ville samlet dere som en høne gjør med sine kyllinger.” Hva var det? Det var Kristus der tilbake.

56 Det var Kristus som ropte når David skrev salmen: “Min Gud, hvorfor har Du forlatt Meg? Alle Mine ben, de stirrer på Meg. De gjennomboret Mine føtter og Mine hender. De delte Mine klær mellom seg. De kastet lodd for Min kledning.” Det var Kristus som talte i David. Det stemmer. Han var manifestasjonen av Ordet. Kristus kom for å oppfylle disse tingene som var blitt talt av profetene, fordi Ordet var hos profetene.

57 Han sa dette i undervisningen forleden kveld, at Han kom for å oppfylle det som profetene hadde sagt om Ham, fordi de hadde Ordet. Og Elias var Guds profet, Ordet for den dagen.

58 Så den shunamittiske kvinnen oppholdt seg med denne profeten inntil han kom og manifesterte Guds kraft, og la seg selv over babyen, og babyen kom til liv.

59 Nå, Marta må ha gjenkjent dette, selv om hun hadde vært opptatt med å ta seg av et hus, oppvask og slikt. Men der viste hun sin farge. Hun viste virkelig hva som var i henne. Hun gikk for å få tak i Ham med en gang. Hvis Gud var i Elias, måtte Gud være i Kristus, fordi Han hadde bevist at Han var den Personen. Amen. Jeg liker det, den besluttomheten! Hun går til Ham. Hun måtte komme seg til Ham. Og hun finner ut der, idet hun kom til Ham—til Ham. Husk nå, visste at Han hadde aldri endret seg, at Gud aldri forandrer Sitt program. Hvis Han var i Elias og kunne reise opp de døde, Han var i Kristus og kunne reise opp de døde, selv om Han ikke hadde gjort det, fordi det er den samme Gud.

60 Han har heller ikke forandret seg ennå! Like så mye Gud i kveld som Han noen gang var. Han er den samme i går, i dag og for evig. Han forandrer seg ikke.

61 Og Han visste at hun visste at det var i Ham. Se, bare etter noen få minutter, det beviste det, når hun sa noe til Ham om sin bror og hun sa: “Herre, jeg—jeg tror at Du er.”

62 Og Han sa: “Jeg er Oppstandelsen og Livet. Selv om han var død, skal han likevel leve. Og den som lever og tror på Meg skal aldri dø. JEG ER.” Det er den JEG ER som var i den brennende busken med Moses. “Jeg er Oppstandelsen. Jeg er Livet. Jeg var Muren. Jeg er fremdeles Ham. Jeg er Oppstandelsen og Livet. Den som tror på Meg, skal leve om han enn dør. Den som lever og tror på Meg skal aldri dø.” Etter denne store forsikringen som hun hadde, at Han var det lovede Ordet; når Han sa, i å være en Profet, Han kunne ikke lyve; derfor Han, da Han sa: “Jeg Er den JEG ER. Jeg er Ham som er Oppstandelsen og Livet.”

63 Hun sa: “Jeg tror at Du er denne Ene, Guds Sønn som skulle komme til verden. Selv om min bror er død, ligger der ute i graven, han er . . . hans legeme er forfalt nå; men selv nå, hva enn Du sier, det vil skje.” Stemmer!

64 Alt hun ønsket var å høre Ham si det! Amen. Åh, Marta, hvor er vi i kveld? “Bare tal Ordet; min tjener vil leve!” Bare hør Ham si det! De kunne ha kommet og fortalt henne at Han sa det, men her var Han, Ham selv. O Gud, åpne blinde øyne, at de kan bli i stand til å se! Når Han, i Sitt Nærvær taler Ordet, blir det alltid manifestert.

65 Hun sa: “Hva enn Du ber Gud om, det vil Gud gi til Deg. Bare la meg høre!” Hun ønsket av Ham å si Ordet. Det er alt hun ønsket å høre. Bare få tak i Ordet, det er alt hun trengte, høre Ham si at Han ville gjøre det.

66 Og Han kunne ha gjort det rett der, men dere skjønner, ved visjonen som Faderen hadde vist Ham, Han var nødt til å stå ved graven. Åh du! Hold på din tro! Gud utarbeider alle ting riktig. Det vil bli helt bra. Bare vent til hun kom til graven.

67 Legg merke til, hun kunne bare fått Ham til å si det, selv når han ennå var . . . Alle håp borte, alt, alle ting. Han var død, i ferd med å råtne i graven, men bare å høre Ham si det, det er alt hun ønsket.

68 Nå, når Han sa: “Jeg er Oppstandelsen og Livet”, så trodde hun det. Hun trodde det. Legg nå merke til, hun måtte nå tro for det umulige, når hun hørte Ham si: “Jeg er Oppstandelsen og Livet. Om han enn dør, likevel skal han leve, og hver den som lever og tror på Meg, skal aldri i evighet dø.” Sa: “Tror du dette?”

69 Og hun sa: “Ja, Herre, jeg tror det. Jeg tror at Du er Guds Sønn som skulle komme til verden.” Jeg liker det. Jeg liker det.

70 Jeg—jeg har sagt dette før. Det kan stå frem igjen nå. Jeg snakket med en kvinne for ikke lenge siden, det var en viss menighet som jeg nevnte for en stund siden, som ikke tror at Han var Gud, Hans Guddom, Han var bare en profet, en vanlig mann.

71 Han var det, sannelig. Han var det, pluss Gud. Ser dere, Han var manifestasjonen. Jesus er legemet, Gutten, Mannen; Gud var den som bodde i Ham. Gud var i Ham. Han var en Gud-mann.

Han var en Mann, likevel var Han Gud manifestert i kjød. Når vi ser Jesus, ser vi Gud. Det er hva Han sa: "Når du ser Faderen . . . ser Meg, ser du Faderen." Fordi Han var refleksjonen, fordi Han var Ordet, amen, som var i begynnelsen. Amen.

⁷² Han kalte profetene: "gud." Vet du det? Han sa: "Dere kaller dem 'gud' som Guds Ord kom til. Hvordan kan dere fordømme Meg når jeg sier: 'Jeg er Guds Sønn'?"

⁷³ Fordi det samme Ordet sa Han ville være der, og der er Ordet manifestert igjen. Og fremdeles ville de ikke tro det.

⁷⁴ Denne kvinnen sa til meg: "Jeg kan bevise det for deg." Sa: "Jeg liker å høre deg forkynne, men der er en ting du gjør for mye."

"Nå, hva er det?"

Sa: "Du skryter for mye av Jesus."

⁷⁵ Jeg sa: "Jeg håper det er alt Han har imot meg når Han kommer." Og hun sa . . . Jeg sa: "Jeg håper det er alt Han kan, feil Han kan finne i meg." Jeg sa: "Hvis jeg hadde ti tusen tunger, kunne jeg ikke tale nok, åh du, hva Han er!"

Hun sa: "Men du, du gjør Ham til Gud."

⁷⁶ Sa: "Han var. Eller, hvis Han ikke var, var Han den største bedrageren som verden noen gang har hatt."

Hun sa: "Han var en profet."

⁷⁷ Jeg sa: "Han var en Profet, det er sant: en Gud-profet, fylden av Ordet. Profeten hadde bare Ordet som kom til ham, det er hva som gjør ham—gjorde ham til en profet. Men Han var fylden av dette Ordet."

⁷⁸ Og hun sa: "Jeg kan bevise det for deg." Sa: "Du gjør Ham Guddommelig."

Jeg sa: "Han var Guddommelig."

Og hun sa: "Han kan ikke være Guddommelig."

Jeg sa: "Han . . . Men Han var."

Hun sa: "Du sa du trodde Bibelen."

Jeg sa: "Jeg gjør."

⁷⁹ Hun sa: "Jeg vil bevise for deg, ved din egen Bibel, at Han ikke var Guddommelig."

⁸⁰ Jeg sa: "Gjør det. Hvis Bibelen sier så, da vil jeg tro det, fordi jeg tror at Ordet er rett."

⁸¹ Hun sa: "På veien ned til Lasarus sin grav, husker du Dette i Johannes 11?"

Jeg sa: "Ja visst, frue."

⁸² Sa: "Vel nå, på veien ned gråt Han. Bibelen sa: 'Han gråt.'"

Jeg sa: "Ja visst, Bibelen sa Han gråt."

Sa: “Hvordan kunne Han være Guddommelig og gråte?”

Jeg sa: “Han var menneske.”

“Menneske og Guddommelig?”

⁸³ Jeg sa: “Ja, dame. Du mislykkes i å se. Han var en—en mann som gikk bortover der, gråter med disse som gråt, det er riktig, sørger med disse som sørget. Han var et menneske. Men når Han rettet opp sitt lille skrøpelige legeme og sa: ‘Lasarus, kom frem’, og en mann som hadde vært død i fire dager stod på sine føtter. Det krevde mer enn en mann, det var Gud i Mannen.” Hvem kan reise opp de døde, foruten Gud? Han er Oppstandelsen og Livet! Det er riktig.

⁸⁴ Den kvelden ute på sjøen, da Han var der ute, trett, liggende i bakenden av båten, hvor ti tusen djevlere sverget at de ville drukne Ham den kvelden, og denne lille båten driver omkring som en flaskepropp der ute på en stormfull sjø. Disse djevlene tenkte: “Vi fikk Ham nå. Han sover; vi vil senke hele bunten.” Åh, Han var en mann, trett, men straks, når Han ble vekket opp, satte Han Sin fot på festetauet og så opp og sa: “Hold fred, vær stille,” og vindene og bølgene adlød Ham. Det var mer enn en mann.

⁸⁵ Han var en Mann når Han var sulten, kom ned fra fjellet, ser etter et brødstykke eller noe å spise, eller en fiken av et tre. Men når Han tok fem små brød og to fisker og matet fem tusen, var det Gud i den Mannen. Det er riktig.

⁸⁶ Åh, enhver mann som noen gang er blitt til det som ingenting er, trodde det, alle poetene som trodde det. Ikke å undres at en skrev:

Levende, elsker Han meg; og døende, frelste
Han meg;
Begravet, bar Han mine synder langt av sted;
Oppstanden, rettferdiggjorde Han åpent for
evig;
En dag kommer Han, O herlige dag!

⁸⁷ Eddie Perronet, hans sanger ville ikke selge. En dag, vaklende under påvirkningen av Den Hellige Ånd, grep en penn, han skrev åpningssangen, da han skrev:

Hyll alle kraften i Jesu Navn!
La Engler bøye seg i støvet;
Hent frem det kongelige hodesmykket,
Kron Ham Herre over alle. (Halleluja!)

⁸⁸ Sannelig, dette er hva vi tror Han var. Ja visst.

⁸⁹ Hun var nødt til å tro for det umulige nå, til moderne tankegang på den dagen. Slik er du nødt til å tro for det umulige, for å se nytt Liv, for å se at noe skjer. Men hvis Han gjenkjente . . . Hun gjenkjente Ham å være Ordet, da kan det umulige skje, fordi Han er Skaperen, og vil stå ved alt Han har sagt.

⁹⁰ “Og alle ting er mulig for dem som kan tro.” Det er Hans Ord. Men det umulige blir manifestert når en tar Gud på Hans Ord. Ja, sir. Når en tar Gud på Ordet Hans, blir—blir det umulige manifestert. Når Gud sier at det vil skje, da tar du det Ordet, og ser hvordan det umulige skjer. Det vil det sannelig.

⁹¹ Men legg merke til, selv i alt dette sa hun: “Men også nå, Herre, hva enn Du ber Gud om, Gud vil gjøre det.” Hun visste at kunne hun bare få dette Ordet til å komme fra Ham. Det er alt hun trengte å gjøre, å få dette Ordet. Ja, det var hennes mørkeste time, og Jesus kom og kalte. Åh, hvilken ting de så, en oppstandelse!

La oss se på noen flere, hvor de mørke stundene kom.

⁹² Der var en mann en gang ved navn Job, en av de eldste profetene i Bibelen. Han var en stor mann. Han hadde—han hadde elsket Herren, og han hadde gjort alt slik som han visste å gjøre det. Og satan begjærte å teste ham, så han sa til Gud en dag. . . Ja, Gud sa til ham, rettere sagt: “Hvor har du vært, satan?”

⁹³ Han sa: “Åh, vandret fram og tilbake og opp og ned på jorden.”

⁹⁴ Han sa: “Har du gitt akt på Min tjener Job? Det er ingen som ham på jorden. Han er en perfekt mann.”

⁹⁵ “Åh”, sa han, “ja visst, Du gir ham alle ting, gjør alt for ham. Ja visst er han en stor mann. Men la meg ha ham en tid, jeg vil forandre på harmonien. Jeg vil få ham til å forbanne Deg i Ditt ansikt.”

⁹⁶ Han sa: “Du klarer ikke å gjøre det.” Det er Hans tillit til en troende. Hvorfor? Han er uendelig. Han er Evig. Han kjenner avslutningen fra begynnelsen. Han visste at satan ikke kunne gjøre det. For Han er Ordet, Han visste hva Job ville gjøre.

⁹⁷ Husk nå, Job, han ruinerte ham med byller, drepte barna hans, tok alt han hadde. Hans helse var borte. Til og med hans trøstere kom, og de kunne ikke gjøre noen ting uten å bare anklage ham for å være en skjult synder. Og gamle Job kom i en slik tilstand at han ble veldig bedrøvet.

⁹⁸ Du er nødt til komme i nød, først. Du er nødt til komme til en tid hvor du er ved veis ende.

⁹⁹ Job kom inn til veiens ende, da han sa: “Forbannet være dagen da jeg ble født. Må solen miste sitt skinn, må månen ikke skinne om natten, må navnet aldri bli nevnt.” Og i denne bedrøvelsen, da kom Jesus. Han så ned og han sa: “Jeg ser, som en mann, en blomst dør, og den oppstår igjen om våren. Hvis et tre blåser ned, kommer det opp igjen gjennom duften av vann.” Han så alt botanisk liv leve på nytt, men sa: “En mann legger seg ned, han oppgir sin ånd, hvor er han?” Han visste han var en gammel mann. Han sa: “Hans sønner kommer for å sørge over

ham, og han sanser det ikke. Åh, om Du ville skjule meg i graven og bevare meg på det hemmelige stedet, inntil Din vrede er over. Fastsett en tid for meg og legg fram min tid. Vi gikk. . .” Og holder på slik, prater. Han var ved avslutningen av sin nød, “Hva ville skje? Bladene lever, de kommer tilbake i trærne, blomstene kommer tilbake igjen, alle ting kommer opp, men en mann legger seg ned og oppgir ånden!” Han var i nød. Han visste ikke hva som kunne skje med ham, og han i denne alderen.

¹⁰⁰ Da han gjorde det, da kom Jesus. Gud pekte hans hode mot himmelen, og han så Jesus som kommer i de siste dager.

¹⁰¹ Denne mørkeste stunden da hans hustru sa: “Forbann Gud og dø”, men han sa: “Kvinne, du taler som en ufornuftig kvinne. Herren ga, og Herren tok, velsignet være Herrens Navn.” Til og med hans hustru vendte ham ryggen. Hans menighet vendte ham ryggen. Alle vendte ham ryggen.

¹⁰² I denne mørke timen, da han ikke visste hvordan han skulle komme vekk, da kom Jesus. Da ropte han ut: “Jeg vet min Gjenløser lever, og i de siste dager vil Han stå på jorden. Og skjønt etter at hudormene ødelegger denne kroppen, skal jeg likevel i mitt kjød skue Gud, Han som jeg selv skal se.” I hans mørkeste time, da kom Jesus. Ja, sir.

¹⁰³ Moses, for Moses, den mørkeste timen for ham kom i Israel. Han var rett på sin post; møtte Gud der oppe i busken som sa: “JEG ER DEN JEG ER.” Han gikk ned og kjempet gjennom alle slag av etterligninger fra Jannes og Jambres, som prøver å etterligne hans gjerning. I alt dette hadde han stått trofast mot Gud. Endelig fikk han Israel til å tro. Og her kommer han ut av Egypt, gående opp til—til det lovede landet, der Gud sa: “Dere skal tilbe Meg på dette fjellet.” Det var Guds Ord. Moses visste at han måtte gå til dette fjellet. Amen. Gud sa dette! Ingen Farao kan drepe ham. Ingen djevel kan drepe ham. Ingenting kan drepe ham. Han kommer til dette fjellet. Amen! Halleluja! Jeg føler meg religiøs. Han går til dette fjellet.

¹⁰⁴ Så, vi er på vår vei til Herligheten! Ingenting skal stoppe oss. Nei, sir. Gud skal stadfeste Sitt Ord. Jeg bryr meg ikke om hva som skjer, Han kommer til å gjøre det allikevel. Ja.

¹⁰⁵ På Hans vei, rett i tjenestens vei. Her er han, innstengt mellom fjellene. Han lytter og hører et brøl bak seg. Hva er det? Faraos vogner, i tusentalls, kommer; med rustning og spyd og slikt, for å ri dem ned og trampe dem ned. Der er Rødehavet, hadde ham avskåret. Hva gjorde han? Han kom i nø. . . Han kom i nød. Alt folket skrek: “Åh, det er ute med oss nå. Farao vil drepe oss, hans sverd vil bli kjørt gjennom oss. Våre babyer vil dø her i ødemarken.”

Moses ropte ut: “O Gud!”

106 Og da kom Jesus på scenen. Han var Ildstøtten. Det er riktig. Han kom ned og Han hang mellom ham og faren. Amen. Han er vår Mellom-mann. Han er den som Står imellom, amen, en Mellommann. Han stanset der, ble stående der; mørke til Egypterne, disse som kom for å prøve å gjøre noe med det. Han var Lys for dem, til å vandre etter. Deretter, om morgenen da vinden begynte å blåse virkelig hardt, den natten, så hva gjorde Han? Han hadde kommet i form av Ildstøtten.

107 Husk, Han er fremdeles den Ildstøtten. Ja, sir. Når Han var på jorden, sa Han: "Jeg kommer fra Gud og Jeg går til Gud."

108 Og etter Sin død, begravelse, oppstandelse og oppstigning; ble Paulus slått ned, på sin vei ned til Damaskus, av denne Ildstøtten. Husk, han var en Hebreer. Han ville aldri ha sagt dette. . . Han sa: "Herre, Hvem er Du?" Med stor forbokstav, H-e-r-r-e, Elohim. "Hvem er Du som jeg forfølger?"

Han sa: "Jeg er Jesus."

109 Amen! Halleluja! Han er den Første og den Siste. Han er fortsatt den samme. "En liten stund, og verden ser Meg ikke lenger, men dere skal se Meg. Jeg skal være med dere, til og med i dere." Den samme Ildstøtten, den samme Gud som gjør de samme tingene, med det samme løftet, amen, gjør Sitt Ord manifestert. "Jeg er Oppstandelsen og Livet. Jeg er Han som Var, Han som er og Han som Skal komme." Ja, sir. Ja.

"Våre fedre spiste manna i ødemarken."

110 Han sa: "De er alle sammen døde. Men, JEG ER DEN JEG ER." Moses. . . I den brennende busken, som var den JEG ER. Han er fremdeles den JEG ER, ikke Jeg var; JEG ER, nåtid, alltid.

111 Vi finner ut her at Moses er dratt tilbake rett inn i dette hjørnet, og Kristus var kommet ned. Nå, og Bibelen sa dette at: "Moses aktet Kristi vanære av større rikdom enn Egyptens skatter." Kristi vanære! Kristus var Salvelsen, Logos som gikk ut av Gud. Engelen, enhver Bibelleser vet at denne Engelen var Kristus. Og der var Han i ødemarken, og Han kom på scenen, i den form Han skulle bli manifestert i. Ære være Gud!

112 Han kommer i dag i den skikkelsen, den samme Kristus, i den manifestasjonen.

113 Han fortalte dem at Han ville ta dem ut. Han gjorde det. Der kommer Han for å stå ved Sitt Ord, for å stadfeste Det. Så, etter at Han hadde ankommet, som Han gjorde til Marta, da kalte Han. Han sa: "Moses, hvorfor roper du til Meg? Tal til dette folket, at dere går framover." Denne mørke stunden, Rødehavet åpnet seg opp og de gikk over, på sin reise for å oppfylle Guds Ord. Ja, ved Moses sin mørkeste time, da kom Jesus frem. Vi har tid nå. . . Og Han kalte Moses.

114 Vi ønsker å trekke din oppmerksomhet til en annen liten mann. Hans navn var Jairus. Der er så mange av dem i verden i dag. Han var en hemmelig troende. Han elsket Jesus. Han hadde hørt om Ham. Han trodde Ham. Men, du skjønner, han hadde allerede forenet seg selv til en organisasjon. Ja. Han—han—han—han bare. . . Han kunne ikke komme ut og bekjenne det. Han trodde det, men han kunne ikke bekjenne det, så han hadde forenet seg med de vantro. Men han trodde det virkelig.

115 Dere vet, når en mann kommer inn i den tilstanden, noen ganger bringer Gud ham til oppgjørets time. Det er i nødstilstand at vi virkelig viser våre farger, hva vi virkelig er.

116 Så der var han, han var allerede forenet med de vantro, og han hadde dratt bort og satt sitt navn i boken, og så videre. Og han var en prest, og så, han—han kunne bare ikke gjøre en bekjennelse, fordi dette var hans matbillett. Så, men han trodde fortsatt Jesus.

117 En dag ble hans lille jente syk. Åh du. Han, ingen tvil at mannen, hvis han. . . slik som det, ville ha tilkalt legen. Legen kom, tok seg av barnet. Hennes feber ble verre og verre. Etter en stund ble hun så varm, og alt mulig, til slutt lå hun for døden. Han var i nød. Han var nødt til å gjøre noe. Han—han visste bare ikke hva han skulle gjøre. Nå tenkte han: “Om jeg bare kunne finne Ham, hvor enn Han er.” Nå, han ventet ikke til det ble natt, slik som Nikodemus gjorde, for å ha et privat intervju. På tide med handling, tiden var kommet for handling, og da må han handle.

118 Og jeg tror, broder, søster, det samme gjelder nå. Tiden er kommet for handling. Tiden er kommet til å tro eller ikke tro. Denne skillelinjen kommer til enhver mann og kvinne. Den kommer til hvert eneste barn. Noen ganger når du passerer den linjen, er det bare én ting tilbake, det er dom, når du passerer mellom nåde og dom, når du passerer den linjen.

119 Husk, han kom i nød. Han visste ikke hva han skulle gjøre. Der sto hans prester, alle rabbiene stående rundt ham. Fellesskapet var hos ham, alle var der nede, følger med på at hans lille jente dør. Legen stående på utsiden med foldede hender, veiver hendene sine: “Jeg har gitt alle medisiner som jeg visste om, og fremdeles. . .”

120 Ser dere, det var Jesus som virket hele tiden. Jesus gjorde dette for en hensikt, for å bringe frem karakteren av den lille fyren. Etter en stund, jeg kan se ham gå og få tak i sin lille svarte hatt, og trakk den på, tok på seg sin lille prestekappe.

“Hvor går du hen?”

121 “Jeg er. . . Jeg hørte at Han er nede ved elven. Jeg går og får tak i Ham!” Åh du! Avsted dro han!

122 I denne nødens time måtte han ta en avgjørelse: La sitt barn dø, eller han visste at dette var manifestasjonen av Ordet. Han

var en prest, og han hadde lest Ordet, og han visste at dette var Guds manifestasjon. Gud var i Kristus, forlikte verden med Seg Selv. Han visste det, og han var tvunget av saken. Han måtte gjøre en feil, la sitt barn dø, eller gjøre sin bekjennelse. Da han kom inn i denne nødstilstanden, det var omkring den tiden at Jesus kom. Han gikk for å treffe Ham. Han sa—han sa: “Jeg vil gå med deg, hva enn du sier.” Og ute på veien, her kommer en budbringer, den mørke tingen der. Hadde gjort sin bekjennelse, at han trodde Ham. Han hadde dermed utstøtt seg selv og satt seg selv i offentlighetens lys, at han var en som tror på Jesus.

123 Og her kommer en budbringer, sier: “Ikke uroe noen, for din datter er allerede død. Hun døde i går. Hun er allerede død. Ikke, ikke tøys noe mer med det.”

124 Og, åh, hans lille hjerte så ut til å bryte sammen. Men han så og fikk se disse øynene til Jesus, sa: “Sa jeg ikke til deg? Ikke frykt hvis du ønsker å se Guds herlighet. Hva er du redd for? Jeg har allerede fortalt deg at Jeg vil dra.”

125 Han har allerede sagt at Han ville komme. Han har allerede sagt at Han ville gjøre dette, og her gjør Han det. Amen. Han sa Han ville komme på scenen i de siste dager og gjøre disse tingene som Han gjorde, slik som vi har lest og snakket om forleden kveld. Her gjør Han det. Hva er du redd for?

126 Husk, da Han kom, og Han kalte henne fra døden. Han kom på scenen og kalte henne fra døden.

Gamle blinde Bartimeus, en gang, møtte sin mørkeste time.

127 Jesus var der nede, organiserte et Full Gospel Business Men's frokost der nede i—i Jeriko, og Han hadde Sakkeus der nede. Han hadde møtt ham i et tre, nede i gata. Så når Han var . . . Nå, Han ville ikke organisere noe annet, er jeg sikker på. Skjønner? Så da, da Han kom ned dit, og Han—Han hadde ham, Sakkeus hadde gått sammen med Ham.

128 Gamle blinde Bartimeus hadde vært blind siden han var en liten gutt. Så han tenkte at Jesus kanskje kunne komme ut denne gaten, og han ventet. Etter en stund hørte han en masse støy, og alle kommer forbi.

129 Og han hørte presten sa: “Hei! Hei, du, du som går oppover høyden der! Gjorde—Gjorde—Gjorde. . . Vi hører at du reiser opp de døde. Vi har en hel kirkegård full av dem her oppe. Hvis du er Messias, hvis du er Messias, kom opp her og reis opp disse døde.”

130 Dere vet, denne samme djevelen lever fortsatt, skjønner, i religionens form, på samme måte. Ser dere?

131 “Hvis du er Messias, vi. . . så reis opp de døde; vi har en kirkegård full av dem her oppe. Kom.” Og, åh, alle skrek. En ropte: “Hosianna til Profeten!” En annen ropte *dette, det*, eller *det andre*. Slik en forvirring!

132 Denne gamle blinde mannen tenkte: “Åh, jeg gikk glipp av Ham. Han kom ut der nede, og jeg tenkte Han ville komme her. Jeg er blitt satt på feil sted.” Så han begynte å rope. Han tenkte: “Hvis Han er Ordet, er Han Gud; Han er nødt til å være.” Altså: “O Jesus, Du Davids Sønn, ha nåde med meg!” I denne nødens time ropte han ut.

133 Nå var Jesus i Jeriko, hvis du vil notere det her. Der hvor de sa at han satt, han var hundre og femti yards fra der hvor Jesus var. Med tusenvis av folk som strømmet til rundt Ham, Han kunne ikke ha hørt denne mannens rop. Nei. Men Han følte det. Han stoppet.

134 En av disse kveldene ønsker jeg å forkynne om: “Og da stoppet Jesus.” Åh! “Og da stoppet Jesus.” Åh!

135 Men når Jesus stoppet, hva var det? Han kalte på ham. “Mesteren er kommet. Ikke vær utålmodig,” sa disiplene: “Han kaller på deg. Han kaller deg.” Kalte ham ut fra denne folkemengden.

Han gjør den samme tingen nå. Synker det inn? Ser dere?

136 “Mesteren er kommet og har kalt på deg.” Og Han kaller fra blindhet til lys, fra mørke til lys. Og Han kalte ham, gikk fra død til Liv. “Mesteren er kommet og Han kaller på deg.” Og når Han kalte på ham, gir Han ham tilbake sitt syn.

137 Den lille kvinnen med blødningene, en gang, oppe på høyden, hadde brukt alle sine penger på legene. Hun, uten tvil hadde de solgt flokken. De hadde solgt gården, hadde pantsatt den. De brukte alt de kunne på legene, ingen av dem gjorde noe godt for henne. Hun ble hele tiden verre og verre. Blodet ville ikke stoppe. Bestandig, videre og videre fortsatte det, hun kom dypere og dypere.

138 Så en dag mens hun satt der og strikket, oppe på åsen fra der hvor hun bodde, så hun nedover dalen, og hun så en båt komme inn. Alle begynte å løpe: “Hosianna til Profeten!”

139 Hun hadde hørt om Ham. Tro kommer av å høre. Nå sa hun: “Jeg vil gå ned og få et blick på Ham.”

140 Og da hun gikk nedover der, og hun først fikk øye på Guds Ord manifestert i kjød, det var noe med Hans tale og Hans blick, at hun visste at dette var Ham. Ja, sir. “Åh, hvis jeg bare kunne tiltrekke Hans oppmerksomhet på noen måte, hvis jeg bare kunne berøre Ham på noen måte!” Og hun slapp igjennom folkemengden og hun berørte Hans kledning.

141 Husk nå, det var ikke fingeren hennes som Han følte. Nei du, fordi de palestinske plaggene henger løst. Og Han . . . de s- . . .

Peter sa: “Alle har berørt Deg.”

142 Han sa: “Men dette er en annerledes berøring. Jeg merker at Jeg er blitt svak.”

143 Jesus var kommet. Hennes penger var borte, alt var borte; men i denne mørke tiden da blodet ikke ville stoppe, og legene ikke kunne stoppe det, kom Jesus. Og hva gjorde Han? Han kalte på henne. Så seg omkring til Han fant henne og Han sa: “Du hadde en blodsykdom, men den stanset.”

144 “Han er den samme i går, i dag og for evig.” “Mesteren er kommet og Han kaller på deg. Han har kommet og Han kalte.” Han kalte henne tilbake til helse.

145 Den lille kvinnen ved brønnen som vi talte om forleden kveld, alt håp var borte. Kanskje, kan være at hennes femte ektemann hadde forlatt henne, og hun bare tok den sjette denne kvelden, og hun—hun var litt i tvil om ham. Hun var ødelagt moralsk. Hun ønsket å være en virkelig dame; hun, uten tvil, hun hadde lest Bibelen.

146 Og hun gikk av sted der, gikk opp omkring klokken elleve. Hun kunne ikke komme tidlig om morgenen når de rettferdige kvinnene kom. Og de bar sitt vann oppe på sitt hode, og kannene, og gikk tilbake nedover. Derfor kunne hun ikke komme, blande seg med dem. De, de hadde en atskillelse av dette i den tiden, rett og galt blandet seg ikke sammen. De umoralske oppholdt seg på sitt sted slik at hun ikke kunne komme sammen med resten av dem. De ville ikke la henne komme. Så etter at alle hadde fått sitt vann og gått tilbake . . . Hun kom for noe bedre.

147 Og så kom hun opp der med denne krukken på sitt hode, uten tvil gikk hun av sted og tenkte: “Nå, denne mannen som jeg giftet meg med, eller fikk tak i forleden kveld, Jeg tviler på ham. Han er en mann, han oppfører seg så rart. Jeg—jeg er bare ikke så sikker på ham. Jeg har ikke noen mulighet. Jeg er fordrevet fra samfunnet. Og jeg kan ikke gå til disse kirkene, de er ikke . . . Bare se på dem! Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Jeg er i en ulykkelig situasjon. Jeg har lest Bibelen; sannelig, en dag vil denne Profeten komme på scenen. Nå vet jeg at de har hevdet at det ikke finnes noe slikt, og dette er, ‘Kanskje ett hundre år borte, og ett tusen år borte. Vi har sett etter det i tusener av år, og det har ikke skjedd ennå, så vi ser ikke etter det nå.’ Alle ting er slik, ‘Åh, nei, vi har kirker og slikt. Vi trenger ikke noe slikt som det nå.’” Så der gikk hun bortover og tenkte.

148 Vet du, når du tenker på Ham, det er da Han viser seg for deg. Slik som vi erfarte forleden kveld da de var på sin vei til Emmaus.

149 Da hun tenkte på disse tingene, hørte hun en Mann si: “Gi Meg å drikke.”

150 Hva med det? I sin mørkeste time da hennes moral var borte. Kanskje en pen liten dame, blitt sendt ut på gaten for å livnære seg av det. Noen ganger er det ikke den lille jentas feil, det er hennes foreldres feil, for å la henne komme ut slik som det. Og der var hun, kanskje med hennes små krøller hengende ned; hun

var utmattet, gikk av sted, sliten og ingen hadde noen ting med henne å gjøre, barnet, og det kan være en lang historie bak det.

¹⁵¹ I alle fall, jeg vet en ting, hun hadde lest Bibelen, og hun trodde Bibelen. Og det var en liten spire som lå nede i hennes hjerte som sier: "Hvis det noen gang skjer, vil jeg vite det." Hun var forutbestemt til dette.

¹⁵² Se på denne gamle Judas som står der og handler slik som han gjorde. Det var svart nede i bunnen av hans hjerte. Lyset skinte opp her i hans gjerninger, men nede i hans hjerte trodde han det ikke. Og her var hun. . . Skjønner, Lyset kunne ikke komme ned til det. Men her var hun, trodde, hun trodde det, men hennes liv var mørklagt; når Lyset traff, tok det mørket ut. Men når Lyset traff opppe her, det fikk alt sammen til å bli mørkt. Det er forskjellen.

¹⁵³ Skjønner, hun ble født for den hensikten. Hun—hun sa, da Han fortalte henne hvor mange menn hun hadde, hun. . . Hva skjeddde? Hun ble plutselig liksom oppstemt. Hun kom i nød. Hun sa: "Sir, jeg ser at Du er en Profet. Jeg vet at når Messias kommer, vil Han gjøre disse tingene."

¹⁵⁴ Da kalte Han henne. Da kalte Han henne. "Jeg er Ham, Han som taler med deg." Hun gjenkjente det ved Guds Ord. Han kalte henne fra hennes synder, til et Liv. Og hennes navn er i Bibelen, og hun har i dag fått udødelig Liv.

¹⁵⁵ Han kan kalle deg på samme måte fordi Han er den samme i går, i dag og for evig. Det. . .

¹⁵⁶ Ja, hennes moral var borte, men fortsatt visste hun at Han hadde denne skjelnegaven. Hun visste at dette måtte være Messias. Der, da Jesus sa: "Jeg er Ham, Jeg er Ham", hun visste hvem det var.

¹⁵⁷ En gang var disiplene ute i båten, alt håp var borte. De stormene, de hadde dratt avgårde uten Jesus, og stormene var bare—akkurat slik som det var ved Lasarus sitt hus. Alt håp var borte. Den lille gamle båten var vasstrukken. Og de skrek og ropte, og kanskje ba og holdt på, og lynet blinket, og båten ble fylt med vann, mastestengene falt ned, årene brakk av, og de holdt om hverandre, ropte.

¹⁵⁸ Og i denne virkelige mørkeste timen da kom Jesus gående bortover. Men Han så ut som en skygge for dem. Han så skummel ut, som et spøkelse, og de ropte ut i frykt.

¹⁵⁹ Det er hva som er i veien i dag. Jesus kommer ved tiden for din mørke time, og du er redd for det. Du vet ikke hva det er.

¹⁶⁰ De visste ikke hva Han var. De sa: "Åh, det er et spøkelse!" De skrek.

¹⁶¹ Og så kalte Han dem, sa: "Frykt ikke, det er Meg." I den mørkeste timen kom Jesus bortover, deres Hjelp. Det er slik

Han alltid gjør, kommer i den mørkeste timen. Da kom Jesus og manifesterte Seg selv og kom til dem.

Peter sa: "Hvis det er Deg, byd meg å komme på vannet."

Jesus sa: "Kom igjen."

¹⁶² Vet dere hva, venner? Snart vil Han komme for dem i disse siste dager. Nå, er det ikke rart at menigheten er kommet inn i denne mørke tiden igjen?

¹⁶³ Jeg skal si noe her. Det er ikke en lære. Jeg bare profeterer. Dere vet hva som er skjedd? Det skal komme til et punkt, snart, merk dere mine ord, at alle denominasjoner skal være nødt til å tilslutte seg det Økumeniske Rådet. Gjør de ikke det kan de ikke få Rådets støtte. Derfor vil det bli en boikott, og ingen kan gå til disse kirkene, eller gå til noen kirker; med mindre du har et merke fra din egen kirke, kan du ikke kjøpe eller selge. Dere ser det akkurat slik som det var, slik skal det bli igjen, et dyrets merke. Og menigheten, de innser dette, åndelige mennesker.

¹⁶⁴ Og dere Pinsevenner, i alle fall, gjenkjenner det. Dere har begynt å føle det. Når deres kirker, mange av Pinsevennorganisasjonene; og jeg trenger ikke å si deres navn, men dere vet at de—at de rett nå beveger seg inn i det. De har allerede vitnet om at de gjør det. Og når dere gjør det, hva må du så være nødt til å gjøre? Du vil måtte være nødt til å gi avkall på din Evangeliske undervisning om dåpen i Den Hellige Ånd. Du vil måtte være nødt til å gi avkall på din Bibelske Lære.

¹⁶⁵ Og medlemmene kommer ikke til å stå for det. Ekte gjenfødte Kristne vil dø, først. De er advart av Ordet. De vet at disse tingene kommer. Ja, sir.

¹⁶⁶ Og er det ikke rart? Men rett i denne mørkeste tiden da kommer Jesus bortover og kaller dem, sa: "Bli ikke redd. Det er Meg. Jeg er fortsatt med dere. Jeg er her for å manifestere Mitt Ord." Som Han var da, slik er Han nå. Han sa Han ville gjøre det. Åh, du! Mesteren er kommet og har kalt på oss.

¹⁶⁷ Mange syke mennesker her, ingen tvil om at de sitter her, og legen har fortalt deg at det ikke—ikke er noe håp for deg. Du kan være i din mørkeste time, men husk, Mesteren er kommet og kalt på deg.

¹⁶⁸ Og en dag, en dag skal Mesteren komme og kalle på hvert eneste navn som er oppskrevet i Livets Bok hos Lammet. Hvis ditt ikke er der, få det inn der nå, for Han skal komme og kalle. Til og med disse som er i graven, skal høre Hans Røst og komme fram til Liv. Mesteren vil komme og kalle på deg. Og mens Han kaller i dag, svar og gjør forberedelser for den Dagen, det er mitt råd til deg.

¹⁶⁹ Løftet til denne tidsalderen, Han lovet at Han ville være her. De tingene som Han gjorde, ville Han gjøre igjen, og nå har Mesteren igjen kommet og kaller på deg.

170 La oss bøye våre hoder. Jeg har omtrent seks flere sider her, men jeg—jeg kan ikke ta det nå. La oss bøye våre hoder. Jeg lovet å slippe dere ut tidlig, og den er allerede kvart over.

171 Himmelske Far, O Herre, la det skje igjen. Alle disse tingene som jeg har sagt, “Jesus er kommet og kaller på deg.” Hva gjør Han når Han kommer? Han kaller. Og la det skje igjen, Herre. La Din Hellige Ånd komme iblant folket i kveld, Herren Jesus i form av—av Ånden. La Ham komme i kveld og åpenbare Seg selv, og deretter manifestere Seg selv. Slik som disse menneskene, hvordan de trodde, vil vi også tro, Herre. Det er kanskje mange her som aldri har hatt denne muligheten. Vi ber om at Du igjen vil gi det til dem i kveld. For vi ber om det til Guds ære, i Jesu Navn. Amen.

172 Det stemmer, søster, men fortsett bare videre med det. Det er fint. Gå rett videre. Åh, virkelig stille, alle sammen.

173 Tror dere at Han er kommet? Han er. Kaller Han fremdeles når Han kommer? Nå, hvis du bare ville tro. Hvis du bare ville tro Guds Ord, Gud vil gi det.

174 Se nå, jeg har ikke fått tid til å kalle bønnekøen opp hit. Jeg skal kalle dem der ute i kveld, hvis Herren vil. Mesteren er kommet. Han er kommet for å oppfylle Sitt Ord på den siste dag. Og hva Han var da, er Han i dag. Hva Hans manifestasjon eller identifikasjon var da, er den i dag, fordi Han er fortsatt Guds Ord. Tror dere dette? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Og Guds Ord er en Skjelner av hjertets tanker og råd. Måten Han gjorde det på da er måten Han alltid har gjort det på. Han er fremdeles den samme. Hvis Han ville gjøre det akkurat nå, ville dere tro Ham? Ville det få dere til å tro Ham?

175 Dere folk der ute nå, la meg kikke først og se om det er noen som jeg kjenner, som sitter et sted her inne, som jeg kjenner.

176 Alle som er omkring, *her* oppe, som ikke kjenner meg, løft opp deres hender; dere vet at jeg ikke vet noenting om dere, og dere er syke, løft opp deres hender. Alle, antar jeg. Ja vel, nå, du tror. Du bare tror av hele ditt hjerte. Ikke tvil. Ha tro. Tro Gud.

177 Jeg må be dere om å være virkelig stille, bli sittende. Ikke beveg dere rundt nå, vær så snill og ikke gjør det. Skjønner? Skjønner? Du er en—en sjel, legeme og ånd. Og din ånd. . . Og Den Hellige Ånd er virkelig var.

178 Hvor mange husker, for mange år siden, at Den Hellige Ånd, da jeg kom forbi her og fortalte dere? Når jeg tar menneskene i hånden, Han fortalte meg at disse skjelningene ville komme og så fortsette videre? Dere husker det, husker dette? Men Han sa: “hvis du kan få folket til å tro deg.” Husker dere disse dagene for mange år siden? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Du er nødt til å tro.

179 Jeg så en mann, jeg tror at det var her nede på det foregående møtet, som satt rett der. Og Den Hellige Ånd . . . Jeg holdt øye med ham da jeg forkynte. Han var en forkrøplet mann. Han hadde krykker under sine armer. Og akkurat da jeg begynte å gjøre alterkallet, kom satan til mannen, en svart skygge. Og jeg så det med mine egne øyne. Han kom seg opp og gikk ut. Han vil alltid være forkrøplet, skjønner. Og så, han, hvor han kunne blitt helbredet rett der, hvis han bare—bare . . . Skjønner? Men, bare, jeg vet ikke hvorfor. Jeg antar at han bare lyttet til fienden. Men hvis du ville stå og se på disse skyggene, se disse tingene i former, måten de er på, og se på dem, hvordan de opptrer. Skjønner, det vil være . . .

180 Nå, jeg kan ikke helbrede. Den mannen som forteller deg at han kan helbrede deg, han er feil. Du er allerede helbredet. Men, det er å gjenkjenne Nærværet til Jesus Kristus. Nå, hvis Marta visste at om hun kunne møte Ham igjen, at hun ville få sitt bønnebegjær, fordi Han var det manifesterte Ordet, kan vi ikke tro så mye i kveld, å tro det? Sannelig, vi burde det. Han er kommet. Han er kommet, Han er kommet i form av Den Hellige Ånd. Det er Hvem Han er. Nå, bare be.

181 Se, her oppe, hvis jeg hadde noen som sto her, rett her ved siden av meg, bare—bare ber; og sett så mange mennesker som ber, det er over hele bygningen. Du bare må se det. Du kan ikke si: “Nei så men, broder Branham . . .” Nei, sir. Jeg—jeg kunne ikke gjøre det, ikke noe mer enn at du kan drømme en drøm for meg. Forstår dere? Du kunne drømme. Du, Gud kunne få deg til å drømme en drøm om meg, du tror det, men du kan ikke gjøre det av deg selv. Du kan ikke si dette: “Broder Branham, jeg skal drømme en drøm for deg nå.” Nei, du kan ikke gjøre det. Heller ikke kan jeg se en visjon. Hvem enn som gir deg en drøm, det er han som må gjøre det. Det er på samme måte med en visjon.

182 Jeg ser en mann sittende rett her ved enden av raden, med gikt. Hvis han vil tro med hele sitt hjerte, vil Gud helbrede ham for gikten. Tror du Han vil gjøre det, sir? Sittende der ute, den meksikanske mannen som sitter ved enden av raden, vil du tro det? Ja vel, sir.

183 Damen som sitter ved siden av deg, hun har også gikt. Tror du at Gud vil helbrede deg, dame? (Er *det* blitt en reaksjon på det? Jeg er redd for at folket ikke hører det.) Du vil? Ja vel.

184 Hva med den andre lille meksikanske damen ved siden av henne? Hun lider av et mageproblem. Tror du at Gud vil helbrede din mage, dame?

185 Hun fikk det. Når jeg ser dette lyset gå ned, det betyr at det er skjedd. Ja. Det stemmer. Det traff henne. Der var det virvlende rett rundt . . . [Blankt område på lydbåndet—Red.] . . . det avgjør det. Skjønner? Når Han kan finne tro! Ser dere: “Mange ting som Han ikke kunne gjøre på grunn av deres vantro.”

186 Her er en dame som sitter her og ber, rett her. Hun er redd. Hun burde være det. Hun har fått en krefttilstand, virkelig ille. Jeg kjenner ikke deg, men Gud kjenner deg. Tror du at Gud kan fortelle meg om denne kreften, eller om noe annet? Se på meg. Der er så mange der som ber forstår du, det er derfor jeg sier det. Se på oss. Nå, ja, du er ikke herfra, dette er ikke ditt hjem. Du er fra en plass kalt Porterville, California. Det er riktig. Tror du at Gud kan fortelle meg hvem du er? Han vet. Ditt navn er fru Wintham. Det er riktig. Tro nå, og kreften vil forlate deg. Hvis du kan tro.” Det er alt som Gud ber deg å gjøre. “Hvis du kan tro.”

187 Tror dere ikke dette med hele deres hjerte? Noen i denne seksjonen *her* inne, kan dere ikke tro? Mesteren er kommet og kalte på dere. Han kaller dere fra død til Liv, fra sykdom til helse.

188 Her er en mann som sitter rett bak her med hodet bøyd, som ber. Han ber egentlig ikke for seg selv, han ber for en annen. Det er en—en jente. Det er hans datter. Tror du, sir? Du har fått problemer med dine legger. Du har problemer med dine knær. Det er riktig. Ingen grunn til å gråte, det er Han som er der ved siden av deg. Din datter er på et sykehus, er hun ikke? Tuberkulosestilfelle. Du tror. Tror du? Mesteren er kommet og kaller på henne. Vil du tro, som hennes far? Vil du? Må Han besøke henne og deg i kveld. Må det være over.

189 Her er en liten gutt, en liten gutt med brunt ansikt. Han lider av en hudsykdom, og astma, en liten meksikansk gutt, meksikansk gutt som sitter der. Han er ikke herfra. Han er fra San Jose. Tror du, sønn? En annen ting, din far er her sammen med deg. Han er en forkynner. Det er riktig. Tror du at Gud kan fortelle meg hva ditt navn er? Ville det få deg til å tro virkelig sterkt? Ditt navn er Reuben. Tro nå. Um-hum. Gud vil gjøre deg frisk.

190 Mesteren er kommet og Han kaller på deg. Åh, synder, åh, syk person, ser du ikke Mesteren manifestert i et menneske, iblant troende? Han er kommet for å kalle Sine troende barn til helse. Han er kommet for å kalle synderen til omvendelse. Frafallen, kirkemedlem, Mesteren er kommet og kaller på deg.

191 Tror dere dette? Tror du det for ditt behov rett nå? Hvis du gjør, løft opp din hånd, si: “Jeg tror for mitt behov.” Da reis deg opp på dine føtter nå og aksepter det. Mesteren er kommet og kaller på deg. Og hvem enn du er, hva enn du har behov for, Mesteren er kommet og Han kaller på deg. Han er den samme i går, i dag og for evig.

192 Den lille kvinnen gikk inn i byen og sa: “Kom og se en Mann Som fortalte meg hva som var galt.” Du gikk ikke inn i byen. Du kom selv og så det, så Mesteren er kommet og kaller på deg.

¹⁹³ Løft opp deres hender og pris Ham og si: “Herre Jesus, jeg er en synde; tilgi meg. Jeg er en frafallen; ta meg tilbake, Herre. Jeg behøver Den Hellige Ånd; fyll meg. Jeg er syk; helbred meg. Jeg er forkrøpelt; gjør meg frisk.” Mesteren er kommet og kaller på deg. Løft opp dine hender nå og gi Ham pris. Amen.

¹⁹⁴ (Gi oss denne melodien: “Jeg vil prise Ham, jeg vil prise Ham.” Kjenner du den? *Jeg vil prise Ham*. Du kjenner den, gjør du ikke?)

Tror dere?

Jeg vil prise Ham, jeg vil prise Ham,
Åh, prise Lammet som for syndere ble drept;
Gi Ham ære, alle dere mennesker,
For Hans Blod har vasket bort hver flekk.

¹⁹⁵ Elsker dere Ham? Nå, elsker dere ikke å synge til Ham mens Han er her? Han er en Ånd som beveger seg rundt gjennom bygningen. Han kjenner ditt hjerte, vet alt om deg. La oss synge det til Ham, med hele vårt hjerte.

Jeg vil prise Ham, (løft dine hender mens du gjør det), Jeg . . . (Nå bare pris Ham) . . . prise Ham,
Åh, prise Lammet som for syndere ble drept;
Åh, gi Ham ære, alle dere mennesker,
For Hans Blod har vasket bort hver flekk.

¹⁹⁶ Åh, dame, du i rullestolen, hvis du bare ville tro litt mer rett der. “Jeg . . .” La oss prøve det en gang til. Jeg venter på noe.

Jeg vil prise Ham, jeg vil prise Ham,
Åh, prise Lammet som for syndere ble drept;
Gi Ham ære, alle dere mennesker,
For Hans Blod har vasket bort hver flekk.

¹⁹⁷ Nå mens vi synger dette igjen, snu deg rundt, ta tak i noen sine hender mens vi synger det, syng: “Jeg vil prise Ham.” Kom igjen, alle sammen nå.

Jeg vil prise Ham, jeg vil prise Ham,
Prise Lammet som for syndere ble drept;
Gi Ham ære, alle dere mennesker,
For Hans Blod har vasket bort hver flekk.

¹⁹⁸ Å, synde, venn, vil du ikke gå opp her nå? Kom opp og gi Ham pris, alle dere mennesker. Alle dere mennesker som ønsker å bekjenne Ham som Frelser. I Hans Nærvær, mens de hellige tilber i Ånden, vil du ikke komme her og stå? Si: “Jeg ønsker å vitne i kveld. Jeg ønsker å gi Ham ære. Jeg ønsker å komme. Jeg skammer meg ikke over Ham. Jeg ønsker at verden skal vite at jeg aksepterer Ham som min Frelser, rett her mens Han er nærværende.” Kom mens vi synger det.

Jeg vil prise Ham, (vil du ikke komme?) jeg vil
 prise Ham,
 Åh, prise Lammet som for syndere ble drept;
 Åh, gi Ham ære, alle dere mennesker,
 For Hans Blod har vasket bort hver flekk.

199 Åh, det stemmer dame, kom rett videre. Hvem andre vil
 komme i Nærværet til Kristus? Kom rett opp her, søster, stå her.

200 Noen andre personer som ønsker at Han skal være din
 Frelser, rett nå, som ikke skammer seg. Han sa: "Hvis dere
 skammer dere over Meg foran mennesker, vil Jeg skamme Meg
 over dere foran Min Far og de hellige Englene." Hvis du ikke
 skammer deg over Ham nå, og du ønsker at Han skal være din
 Frelser mens Han er tilstede! Du har sett Ham. Det er så perfekt,
 Ordet, Ham Selv, som gjør det kjent. Kom opp mens de hellige er
 i tilbedelse nå. Vil du ikke komme opp?

201 Gud velsigne deg, sir. Her kommer en gammel dame, kommet
 opp til en virkelig alder. Vil du ikke komme nå?

Jeg vil . . . (syng det nå) . . . Jeg vil prise . . .

202 Det er riktig, unge mennesker, kom rett rundt her. Bare gi
 pris. Gud velsigne deg, dame, det er måten å gjøre det på. Gud
 velsigne dere, ungdommer.

. . . syndere ble drept;
 Gi Ham ære, alle dere mennesker,
 For Hans Blod har vasket bort hver flekk.

203 Mens forkynnerne går til disse menneskene nå, vil ikke noen
 andre komme? Frafallen, vil du komme, si: "Jeg skammer meg
 over mitt liv"? Her er Han. Tror dere at jeg er Guds tjener?
 Løft deres hender. Nå, Jesus Kristus er i vår midte. Vil du ikke
 komme?

Gi Ham ære . . . (Vil du ikke komme og gi Ham
 ære?) . . . mennesker,
 For Hans Blod har vasket bort . . .

204 Marta, kommer du, eller skal du sitte i huset med Maria? Skal
 du bli stående tilbake i en organisasjon og si: "Åh, min menighet
 tror det ikke på den måten", når Kristus er blitt manifestert?
 Skal du sitte tilbake og si dette, eller kommer du ut? "Nå, jeg skal
 fortelle deg, når jeg . . ." Nei. I dag, dette er tiden. Døden henger
 rundt deg, slik som hos Jairus' datter.

205 Kom nå! Frafallen, kom nå. Synder, kom nå. Dette er tiden.
 Mesteren er kommet og Han kaller på deg. Han kaller deg. Du
 sier: "Hvordan vet jeg?" Han bruker min stemme. Hvis Han
 bruker min stemme til å fortelle om sykdom, plager og ting, vet
 du ikke at Han også kaller for synd? Kom ut! Kom nå, dette kan
 være den siste anledning du noen gang vil ha.

206 En til, det er flere her inne som burde komme, venner. Jeg
 ønsker ikke å gjøre deg flau, og kalle deg ut som det. Det er

ikke rett. Hvis du kanskje en gang vil . . . Disse fariseerne tenkte at de var frelst, men de var ikke. Du tenker den samme tingen. Kom nå.

²⁰⁷ Vær sikker! Ikke, ikke bare ta en halvveis sjanse på det. Hvis det er en liten tvil i ditt sinn, ta ingen sjanse. Kom fram nå. Nå er tiden, nå mens Kilden er åpen, mens Den Hellige Ånd er her. Mesteren er kommet. Denne lille tvilen, det er hva Han prøver å fortelle deg: “Du tviler.” Gi det over. Kom fram, nå. Mesteren er kommet og kaller på deg. Det er rett, bare fortsett å komme, fortsett videre å komme.

Jeg vil prise Ham, jeg vil prise Ham, (Vil du ikke komme og gi Ham pris?)

Prise Lammet som for syndere ble drept;

Gi Ham ære, alle dere mennesker,

For Hans Blod har vasket bort hver flekk.

²⁰⁸ Nå, mens synderne kommer for å gjøre krav på Ham, la folket gi Ham pris mens vi synger det nå. Opp med deres hender, syng for å prise Ham, nå, alle sammen.

Jeg vil prise Ham, jeg vil prise Ham,

Prise Lammet som for syndere ble drept!

²⁰⁹ Bare gi Ham pris! Dere folk rundt her, be, be Ham om å tilgi dere. Det er hva Han vil gjøre. Mesteren er kommet og kaller på deg. Gud velsigne dere.

DA KOM JESUS OG KALTE PÅ DEM NOR64-0213
(Then Jesus Came And Called)

Dette Budskapet av broder William Marrion Branham, som opprinnelig ble talt på engelsk torsdag kveld den 13. februar 1964, ved Elliott Auditorium i Tulare, California, U.S.A., er tatt fra et lydbånd-opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org